

K vážným tématům už se nechci vracet

Posledním soutěžním představením Wintrova Rakovníka 2010 se stala inscenace Inventura Divadýlka na dlani Mladá Boleslav. Jejím režisérem je Petr Matoušek.

Jak dlouho fungujete jako soubor?

Tento soubor jsem založil se svojí ženou v roce 1998. Takže máme za sebou asi třináct let. Pořádáme i přehlídku, Léto na dlani, letos druhý ročník.

Jak ses dostal k textu?

Chtěl jsem dělat něco z divadelního prostředí a narazil jsem na Malou noční inventuru od Horníčka. Přečetl jsem jí a říkám si, to jsou tři chlapi, tři ženský. Takhle to nedáme. Je to ukecaný, je to hodně o slovech a o tom si nejsem jist, že bychom to dokázali odehrát. Ve hře nebyla technika, všechno bylo jinak. Například tam nebyly mobilní telefony. Potřeboval jsem tedy hru dostat do současnosti. Takže jsem vzal za základní linku původní tři chlapy a odtud jsem to všechno odvíjel. Samozřejmě je tam spousta fragmentů původního textu, dá se říct, že ty lepší vtipy jsou původní a ty horší jsou naše.

Kolikátou reprízu jste zde odehráli?

Nevím přesně, nemám tu našeho kronikáře, ale myslím, že byla tak jednáctá dvanáctá.

Jak dlouho většinou hrajete jednu inscenaci?

Máme aktivní spoustu her, některé jsou takzvané u ledu například z důvodu mateřství protagonistky. Celkově máme na repertoáru asi patnáct her, z10 pttotoho polovinu aktivních. Mezi nimi je i hra z roku 1999.

Podle čeho vybíráš hry?

Důležité je, abychom na ně měli lidi, a10 ptsamozřejmě mě hra musí zají-

mat. Já neumím dělat hry s velkými tématy a přinášet na scénu zásadní sdělení. To neumím a nechci. Teda já to neumím, tak říkám, že to nechci. Možná kdybych to uměl, říkal bych něco jiného.

Máš problém s tím, že jsi zároveň režisér i herec?

Mám, pochopitelně. Protože na sebe nevidím. Ale já si nemůžu pomoci, já

na tom jevišti potřebuju stát. Chci toho být nedílnou součástí.

Dělal jsi někdy nějakou vážnou hru?

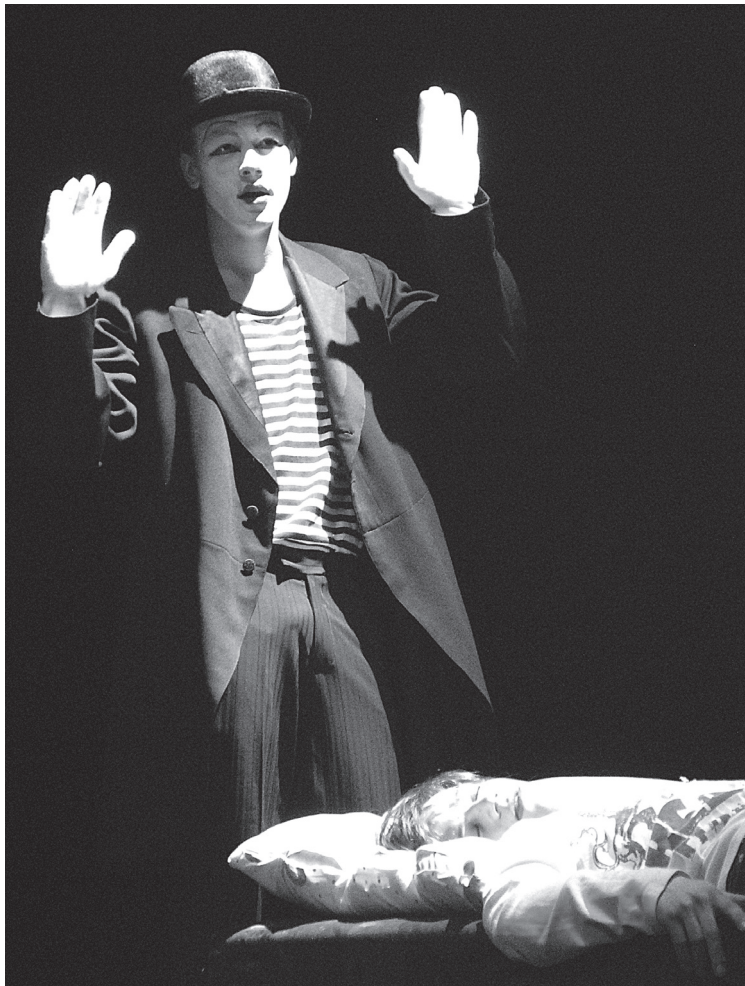
Jednou jedinkrát a už se k tomu nechci vracet. Byl to horor od Goldflama. Zkoušeli jsme ho rok a bylo to nesku-tečně náročné. Ještě jsme u toho dělali jednu komedii, což nám sloužilo jako relax, ale stejně to byla hrůza.

Vnitřní démon

Divadelní soubor NOVÁ GENERACE při DS TJ Sokol Lázně Toušeň, věren svému názvu, přivezl na letošní přehlídku představení, které vykazuje všechny znaky generačního divadla. Námět, téma, jevištní zpracování a především kolektivní energii, se kterou se mladí aktéři staví za názor na svůj i náš svět.

Novela Václava Hraběte Horečka, která se stala jakýmsi příběhovým rámcem inscenace, vznikla kdysi na začátku šedesátých let a vyjadřovala se také k tehdejšímu generačnímu pocitu – neustále dokola se opakující šedivá banalita, v níž žijeme (nebo jsme žili) nedává možnost ke smysluplnému, spokojenému, naplněnému životu. NOVÁ GENERACE tuhle banální všednost obohacuje ve své inscenaci o otázku, zda jsme schopni bojovat proti démonům v nás, kteří nás nutí volit ty nejméně obtížné cesty, přizpůsobovat se. Samotná dramatizace (Filip Müller) v podstatě přejímá příběh novely jen s menšími úpravami a doplňky, ale přidává k němu zásadní nadstavbovou linku – personifikuje alter ego hlavního hrdiny a používá ho

nejen coby vnitřní komentář, ale i provokující rozum. Inscenace, silná svou generační výpovědí, má svou nejslabší stránku v tom, jak nedůsledně

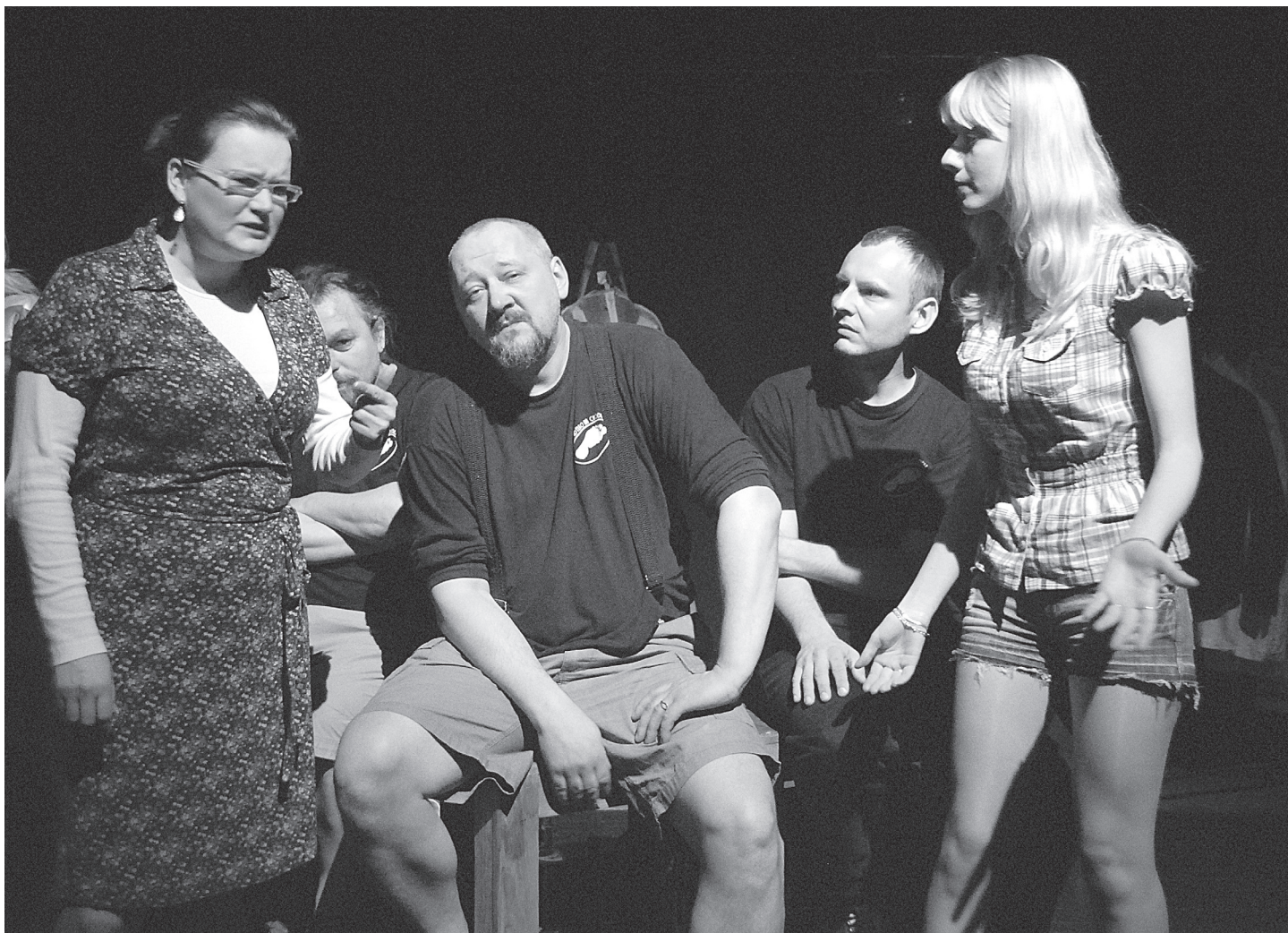
nechává hlavní téma zamlžovat až psychologizujícími reáliemi základního příběhu, a to nejen v režijní, ale i scénografické složce. Tam, kde pracuje se znakem, se zkratkou, s komentářem, nabízí výsostně divadelní zážitek. Tam, kde se naopak prosazuje spíše popis situace, téměř iluze životu pravděpodobná, tam se divadelnost ztrácí a naše pozornost je tak odváděna od toho nejhlavnějšího – jak náš „vnitřní démon“ ovlivňuje naše životy. Problémem, který inscenaci temporytmicky retardeje a který by stálo za to odstranit (a podle našeho názoru vlastně jednoduchým způsobem) je používání opony při snaze detailně popsat jednotlivá prostředí hry (pohledem hlavního tématu hry je toto realistické popisování prostoru nejméně důležité).

Konstatujeme, že jsme viděli velmi sympatický, zajímavý kolektiv, který nás zaujal výpovědí i nasazením.

Kateřina Fixová

Petr Matoušek: Inventura

Principál a režisér mladoboleslavského Divadýlka na dlani se spolu se členy souboru inspirovali hrou Miroslava Horníčka *Malá noční inventura* a použili její půdorys k vlastní autorské tvorbě. Vznikla textová předloha, která je podobně jako u Horníčka inventurou partnerských vztahů pracovníků nejmenovaného divadla, ale zde především odrazovým můstkem k sebei-ronickému pohledu na hlavní protagonisty hry a jejich rodinné a partnerské zázemí.

Základním inscenačním principem je tu hravost, která se de facto stává tématem inscenace. Nejde tu o volání po partnerské harmonii, do něhož ústí text Horníčkův, nýbrž o nekompromisní vyostřený obraz partnerského soužití našich současníků, který není nikterak lichotivý. Soubor buduje inscenaci (až na výjimky) především nápaditým rozehráváním jednotlivých situací. Hra je plná původních vymyšlených slovních i situačních gagů, které jsou většinou dobře a v mno-

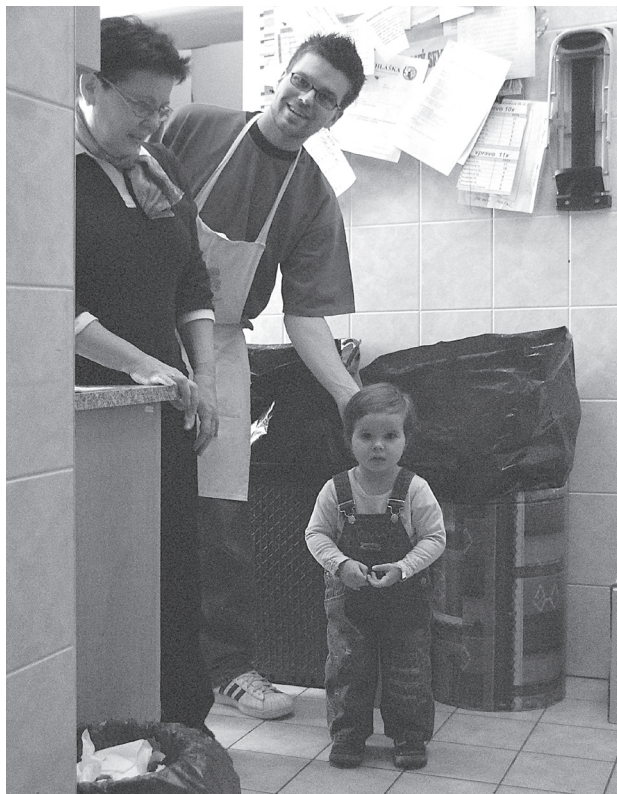
ha případech brilantně jevištně zpracovány včetně přesného timingu.

Jinak dobře postavená a divácky vděčná komedie má i své rezervy a možnosti dalšího dotvoření. Především jde o scény, v nichž se tři hlavní protagonisté na základě sázky snaží svést novou pracovníci divadla Věrušku. Zde jakoby byl princip hravosti a rozehrávání situací opuštěn a nastoupil jiný – realistický – způsob scénování. Na škodu by nebylo prověřit rovněž význa-

mové vyznění některých scén (např. o Věrušce a osvětlovači). Soubor zvolil pro hru výhodný hrací prostor s diváky na jevišti. Části divadelního fundusu vytváří jednak autentické prostředí pro hru, ale také potřebné koridory pro pohyb na jevišti.

Stále rostoucí kolektiv mladoboleslavského Divadýlka, a to nejen početně, ale především ve své herecké vybavenosti, se zhostil svého úkolu v inscenaci *Inventura* více jak se ctí. Objevily se i mimořádně zdařilé herecké kreace. Byly především dílem Petra Matouška v roli Leopolda Bíny, Luboše Dvořáka při ztvárnění postavy Mistra Eduarda Srpa a Báry Bartošové v úloze Leopoldovy manželky. Radost pohledět!

Milan Strotzer

Z ptačí perspektivy

Nastal poslední den, kdy jsem měla možnost pochopit smysl divadla jako takového a konečně zažít nějaký opravdový umělecký zážitek. Předchozí zkušenosti mě donutily se uchýlit k opuštění diety a návratu k zobání. Tato strategie se nakonec ukázala velice šťastnou. Nevím, zda je to pouze zobáním, ale zažila jsem na divadle dosud nepoznané. Ranní představení ve mně ještě vzbuzovalo nějaké pocity podobné dnům předešlým, ale už se klubaly náznaky uměleckého prožitku. Odpoledne jsem konečně došla estetického naplnění. Chápala jsem představení, užívala jsem si ho, zasmála

jsem se, neztrácela se v ději ani v textu. Konečně jsem pochopila, za jakými zážitky lidé do divadla míří. Neobešlo se to tedy bez komplikací, potřebovala jsem pár dní k objevení správné strategie a stálo to nějaké množství energie. Také jsem pochopila, že na deset rozporuplných dojmů stačí jedno vyvedené představení a výsledek stojí za to. Konečně tedy budu mít o čem diskutovat s migrujícími kolegy. Snad jsem se díky Wintrovkám stala o něco kulturnějším tvorem. Třeba dokonce budu mít chuť si to ještě někdy zopakovat... No uvidíme. Každopádně, letošním Wintrovkám zdar!

Nejen vynikajících jídel, ale i krásných dětí je schopen přehlídkový kuchař Filip Strejc. Důkazem budiž tato fotografie.

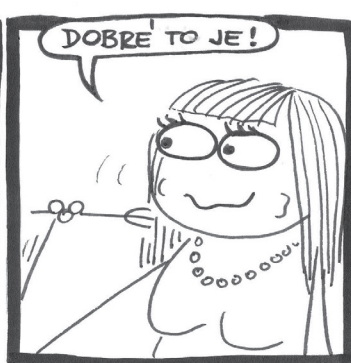

ZDRAVICE:

Milí kamarádi! Chtěl jsem být s vámi. Bohužel mi okolnosti zabránili být s vámi. Tudíž nejsem s vámi. Leč mrzí mě to a doufám, že již na Popelce budu opět s vámi. A duchem jsem stále s vámi. Milujete se a množte divadelní kvalitu hodnou špičkové krajské přehlídky činoherního divadla! Ať je porota přísná, ale spravedlivá, kytary sladné, představení inspirativní, ženy krásné a nadané, muži divadelně poučení a kocoviny mírné.

**Z lužického Srbska zdraví
váš Šotek.**

Poměrně častá přehlídková scéna, při které se v rakovnickém divadle setkávají profesionální dramatické umění s amatérským. „Ty a já jsme jedné krve“ aneb, kdo se alespoň neprošel po ochotnických prknech, ve světě umění nic neznamená.

Tiráž

Redakce Zpravodaje: píše Petra Jirásková a Honza Švácha, fotí Jiří Chlum, překlady nemilosrdně vraždí Lída Strejcová, komiks kreslí gangsTerka, na papír zkušeně skládá Pavla Zimmermannová. Toto 5. číslo vyšlo 20. března 2010.

OPEN HEADS